

Від усієї душі

Сотні сердець об'єдналися в єдину родину

Нещодавно в обласному центрі відбулися основні масові заходи всеукраїнської акції «Єдина родина України».

Спершу учасники акції, зібравшись біля пам'ятного знаку «Борцям за волю і незалежність України».

Наступною локацією зустрічі стала Красна площа. Учасники збравшись вшанували загиблих воїнів АТО та учасників Революції гідності.

Продовжилася всеукраїнська акція «Єдина родина України» в обласному драматичному театрі імені Т.Г.Шевченка.

Голова облдержадміністрації Валерій Куліч у промові висловив шану землякам, котрі мужньо захищають мирне життя рідної країни.

«Разом ми зробимо все можливе, щоби жертви наших синів не були марними, аби мир і спокій запанували на нашій землі».

Очілник області оголосив хвилину мовчання в пам'ять про загиблих воїнів. За нагоди 25-ї річниці незалежності України він вручив державні нагороди рідним загиблих бійців.

Звернулися до учасників заходу також голова обласної ради Ігор Вдовенко та Чернігівський міський голова Владислав Атрошенко.

Сум за загиблими бійцями, а також слова шани героям і підтримки їхнім родинам прозвучали з вуст Петра Юрченка за Народичів Житомирської області.

Мама загиблого бійця АТО, представниця громадської організації «Єдина родина Чернігівщини» Людмила Житнікова зачитала вхвилююче звернення матерів України до матерів Росії.

Наприкінці патріотичної концертної програми координатор Єдиного волонтерського центру Ірина Березинець від імені всіх громадських організацій, що долучилися до проведення акції, висловила щире вдячність загиблим бійцям та їхнім сім'ям і шану тим, хто сьогодні самовіддано захищає Україну.

На завершення всі учасники всеукраїнської акції «Єдина родина України» спільно виконали Державний Гімн України.

Прес-служба облдержадміністрації

Додому – на новеньких автобусах

Красну площу Чернігова заповнили шеренги яскраво-жовтих «Еталонів» та юрби усміхнених дітей – навчальні заклади області отримували новенькі шкільні автобуси.

Урочиста церемонія вручення ключів від шкільних автобусів учнівським і педагогічним колективам загальноосвітніх навчальних закладів області відбулася за участю голови ОДА Валерія Куліча, голови обласної ради Ігоря Вдовенка, Чернігівського міського голови Владислава Атрошенка, начальника Управління освіти і науки облдержадміністрації Миколи Конопацького, а також в. о. директора державної наукової установи «Інститут модернізації змісту освіти» Юрія Завалевського, учасників обласної серпневої конференції педагогічних працівників та представників учнівських колективів Чернігівщини.

З початку року навчальним закладам області вже передано 33 «Еталони»: 6 із них придбано за кошти Державного бюджету, а ці 27 – на умовах співфінансування 50/50 від держави і від громад нашого краю.

Віктор КОШМАЛ

На війні

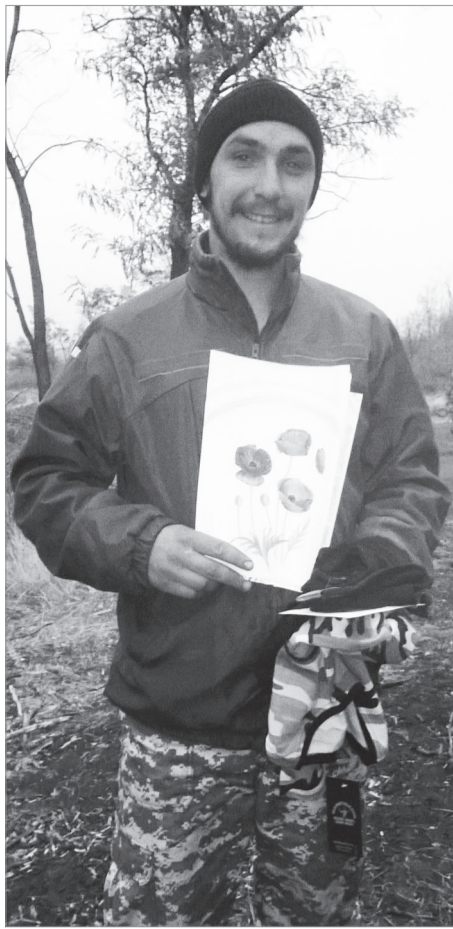
Богдан СЕРЕДЕНКО з Ічнянщини – трохи молодший за нашу Незалежність. Йому 24 роки, і він – наш Герой. У той час як здорові та молоді люди скаржаться, що у них щось болить чи мало грошей, що стомилися від війни, що все – не так і всі в цьому винні, Богдан запалює своєю жагою до життя, до звитя та успіхів, мріє про участь у спортивних іграх для поранених ветеранів, про параолімпійські ігри...

– Богдане, ви нині лікуєтесь в Київському військовому шпиталі. Вже минуло трохи часу від того страшного дня, коли ви з другом підірвалися на міні. Ви дістали поранення, а Роман Коваль не повернувся з бою... Можете розповісти про це?

– Це було 30 червня, десь сьома ранку. Наш підрозділ у складі трьох осіб (я, Роман та Сергій Павлович, наш командир) виїхали в село Павлопіль на прокладення кабельного зв'язку. Це були нові позиції, нам не знайомі, – карти мінувань ми не мали. Нас попередили, що поле заміноване, а про стежку нічого не сказали... Ми трічі проходили стежкою, не вистачало кабелю, і ми за 15 хвилин поверталися по ньому, потім чимчикували далі. І вже коли остаточно поверталися, першим ішов командир, за ним – покійний нині Роман і далі – я. Командир був метрів за 7, між нами з Романом – відстань 3-4 метри. Бухта заплуталася, і я Романа трохи обігнав, а далі пам'ятаю лише вибух. Напевно, я ногою розтяжку зачепив... Мені відірвало стопу, а побратимові міна вдарила у груди, осколками Романові перебило ноги та збоку, де не було бронезжилета, осколки потрапили в легені... У мого друга залишилися двоє синів – десятий і трьох років, сам він був сиротою, жив у невеликому селі на Вінничині. Тільки-но стану на ноги – до діток Романових одразу поїду...

– Мене час, закінчиться ця війна, відбудуться міста, але ніколи не повернуть ті, кого забрали небеса! Про загиблих побратимів говорять, що вони прикрають нас із неба та живуть, доки ми їх пам'ятаємо... Скажіть, Богдане, як ви потрапили на війну і що для вас змінилося після участі в АТО?

– Знаєте, багато молодих людей відпочивають у барах або деінде, вдаючи, що російської агресії та загарбання окупантами українських земель не існує; живуть, ніби нічого не змінилося, і висміюють тих, хто пішов воювати... Тільки хтось може бути байдуком, а я – ні, бо це наша земля й наші окупанти не потрібні! Війна в мені змінила кардинально все, весь світ і ніби переосмислив. Те, що здавалося важливим, тепер уже несуттєве; що було начебто важ-

Богдан СЕРЕДЕНКО: «Щасливий, що живу!»

ким – тепер цілком під силу; що вважалося буденним – нині є дуже цінним! Цього не перекажеш за один раз, це ціла філософія...

– А ким ви працювали до мобілізації? Де навчалися?

– Закінчивши одинадцять класів Іваницької загальноосвітньої школи, я вчився в Ніжинському професійному аграрному ліцеї на водія. Потім рік відслужив строкову службу в армії, у навчальному центрі «Десна». Далі – рік працював водієм у Ялті, пізніше – продавцем-консультантом у Броварах, останні роки – електриком в Ічнянському РЕМі. Мобілізований 28 квітня 2015 року. Пройшов підготовку на зв'язківця в Полтаві й 10 червня 2015-го вже був у зоні проведення антитерористичної операції.

– У складі якого підрозділу і де саме пролягав ваш бойовий шлях?

– Я – молодший сержант 21-го батальйону третьої роти 56-ї окремої мотопіхотної бригади. Нашим завданням було прокладати зв'язок між підрозділами, між новими військово-опорними пунктами. Кожні два місяці ми міняли місце дислокації. Були в Касянівці Донецької області, потім у Гутюговому, Павлополі. Переслужили ми рік, 8 липня повинні були демобілізуватися, але сталося не так, як мріялося...

– А як у вас, Богдане, з особистим життям? Кохана є?

– Так, її звети Руслана. Не знаю, як би тримався, аби не дівчина та волон-

тери, котрі нас тут дуже підтримують: і концерти організовують, і різні цікаві зустрічі та заняття.

– Помітно з ваших нотаток у соціальних мережах, що ви були і є соціально активною особистістю. Розкажіть про свої влгодобання.

– З дитинства захоплююся футболом. Із 10-го класу був гравцем Іваницької збірної команди «Нива-плюс». Також займався легкою атлетикою. Тож, коли прийду реабілітацію, хочу брати участь у змаганнях для ветеранів – учасників бойових дій. Ось уже в жовтні кличуть позмагатися за кордон, але до того часу у мене ще не загоряється рани. Втім, наступний такий захід буде у Львові...

– Ви – дуже оптимістично налаштована молода людина. Говорять, що про поранення батькам ви теж повідомляли ледь не жартома, отож тато спершу й не зрозумів, наскільки все серйозно...

– Я ж – спортсмен, а нам, спортсменам, не можна впадати в паніку. Мені так шкода побратима, який загинув, що моє горе видавалося незначним. Хоча тепер розумію, наскільки переживали батьки та небайдужі ічнянці, які побачили мене у сплисах тих, хто «підірвався на міні під Маріуполем»...

– Щось є, що вас нині засмуче?

– Так. Мене тривожить ставлення до військовослужбовців. Доки здоровий – усе нормально. Ще як у шпиталі лікуєшся – все безкоштовно. Але коли виписують – далі все своїм коштом! За поранення, згідно з програмами захисту воїнів АТО, дається за місцем проживання одноразова допомога в розмірі п'яти тисяч гривень. Ну а що ж да-

лі?! Ось долікуюся, держава забезпечить протезом і я виплишу з шпиталю. А ще ж потрібна реабілітація, і до дітей загиблого побратима Романа мені треба поїхати... І добуватися, щоб його діткам квартиру купили, бо вони на це заслугують!

– Ви – справжній борець, маєте стимул до життя й готові відстоювати свої права та права бойових побратимів; хочете всім довести, що, попри все, життя продовжується і після поранення та кількох операцій на нозі. Що би ви хотіли побажати всім землякам у День Незалежності України?

– Щоб ми були справді незалежними від Російської Федерації (хоча там теж різні люди є: і погані, й хороші) та від різних бюрократичних зачіпок і перепон; аби швидше закінчилася війна й боронити свою країну йшли всі, кому приносять повстіки, бо захищати рідну землю – це честь і обов'язок, а не покарання чи глупство. Без боротьби не буде перемоги, а нам вона дуже-дуже потрібна!

Спілкувалася Олеся РЕУТА м. Ічня Фото з архіву Богдана Середенка

Для всіх, хто бажає допомогти бійцю Богданові Середенку швидше стати на ноги та повернутися до нормального життя, надаємо номер його рахунку у Приватбанку: 5168 7572 8669 7174. Тел. (099) 753-92-68.

До рідних джерел

Пишаймося нашим величним минулим

Адемі більше людей цікавляться історією рідного краю та прагнуть дослідити своє коріння. І найпершими та найкращими помічниками в цьому стають бібліотеки. Бо тут людина може знайти найповнішу, ґрунтовну інформацію про історію свого села, селища чи міста. Саме в бібліотеках зібрано найбільше матеріалів про рідний край. Вони систематично поповнюються, і, що важливо, – доступні для кожного.

Чернігівщині є чим пишатися. Наші книгозбірні постійно працюють над збереженням та відродженням історико-культурної спадщини рідного краю, історичної пам'яті народу. Вони вже давно перетворилися на центри краєзнавчої інформації. Свідченням цього стала обласна науково-практична конференція «Краєзнавча діяльність бібліотек Чернігівщини», яка відбулася нещодавно в ОУНБ імені В. Г. Короленка. Захід присвячено 25-й річниці Незалежності України.

Люди хочуть знати історію своєї малої батьківщини. Сільські бібліотеки, місцеві вчителі, краєзнавці ведуть літописи своїх сіл. І це радує. Краєзнавча діяльність – один із найважливіших напрямів роботи книгозбірень. Можна сказати, що вони в цьому плані стоять на передовій. Зокрема, останнім часом наші бібліотеки активно збирають інформацію про бійців АТО. Тих, що нині перебувають на Сході країни, й тих, які не повернулися з війни. Складаються списки, видаються буклети, книги. Усе систематизується. Бібліотека вже давно перестала бути просто книгоховищем. Вона є освітнім, культурним та інформаційним центром, – розповідає директор обласної універсальної наукової бібліотеки імені В. Г. Короленка Інна Аліференко.

Науково-практична конференція збирала в читальній залі не лише працівників бібліотек, а й викладачів вищих навчальних закладів, краєзнавців та письменників. Серед почесних гостей – Надзвичайний і Повноважний Посол України Петро Шаповал.

Український державний і політичний діяч зазначив: ця конференція – пряме свідчення того, що нині у людей назріла

велика потреба в пізнанні рідного краю. Тож до краєзнавчої роботи має долучитися якомога більше людей. До речі, на рахунок відомого дипломата – не одне краєзнавче видання. Зокрема, книга про його малу батьківщину «Трудом і звитягою освячені» задумана як сплата боргу пращурам, сучасникам та нащадкам.

Ми не прагнули породити художню розповідь чи літописну хроніку. Скромний опис – це спільна наша спроба розчинити віконце у своє минуле, присісти край столу з предками й разом погомоніти про те, як вони жили, про що мріяли і на що сподівалися. Нині ми з боєм чуємо, як зникають із мапи, вмирають українські села. І що особливо прикро – вони зникають не лише з карти, а й із нашої пам'яті. Ми не маємо права існувати беззачемками на цій землі. Ще Цицерон запевняв: «Не знати, що було до того, як ти народився, означає назавжди залишитися нерозвиненим дитям». Маючи певний досвід роботи з книжкою про мою малу батьківщину, про село, могу сказати, що люди з великим задоволенням допомагали збирати матеріали. Особливо добре попрацювала школа. Діти, які записували розповіді. Знаходилися дуже цікаві документи. Всім було цікаво, бо це наше життя, – говорить Петро Шаповал.

Краєзнавчу діяльність дипломат вважає дуже важливою та необхідною. Він переконаний: кожен із нас обов'язково повинен знати історію свого рідного краю. Тим паче, що нині у нас ще є можливість не лише підняти певні документи, а й поговорити зі свідками минулими.

Валентина НАУМЕНКО

На часі

Де отримати БЕЗКОШТОВНУ допомогу юриста?

19 бюро правової допомоги розпочнуть роботу на Чернігівщині вже з 1 вересня. У них надаватимуть безоплатні консультації і навіть вторинну правову допомогу, тобто складання документів процесуального характеру й захист у судах. Хто зможе скористатися послугами юристів, як працюватимуть бюро та центри правової допомоги – пояснюють фахівці: директор Регіонального центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги у Чернігівській області Ірина Протченко; директор Чернігівського місцевого центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги Володимир Бобруйко; керівник програм Чернігівського громадського комітету захисту прав людини Наталія Кулікова.

З вересня цього року 587 територіальних органів юстиції в Україні будуть замінені на бюро безкоштовної правової допомоги. Такі зміни відбуватимуться в рамках реформування органів юстиції в Україні, яке почалося ще минулого року. Тоді ж створили 100 місцевих центрів з надання безоплатної правової допомоги. У Чернігівській області є три такі центри – в Чернівці, Ніжині та Мені. Наступним кроком має стати створення бюро правової допомоги у структурі цих центрів шляхом ліквідації територіальних органів Мін'юсту. Такі бюро й розпочнуть свою роботу з 1 вересня цього року.

Наталія Кулікова, керівник програм Чернігівського громадського комітету захисту прав людини, пояснює: «В Україні досить тривалий час правовий захист осіб був лише задекларований в Конституції України. І тільки через 20 років можна сказати, що держава починає забезпечувати доступ до правової допомоги громадянам, які можуть звернутися до центрів і отримати повну юридичну консультацію».

У Чернігівській області такі бюро працюватимуть у Бахмачі, Бобровиці, Борзні, Ічні, Новгороді-Сіверському, Носівці, Прилуках, Семієнці, Козельці, Коропі, Ріпках, Сновську, Варві, Сосниці, Талалаївці, Корюківці, Срібному, Городні. Плюс Славутич.

Фахівці бюро надаватимуть юридичні консультації, забезпечуватимуть прийом звернень громадян, які відповідно до ЗУ «Про безоплатну правову допомогу» мають на неї право, та забезпечуватимуть представництво інтересів таких громадян у суді. Окрім того люди зможуть отримати доступ до онлайн-сервісів Міністерства юстиції України.

Директор регіонального центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги у Чернігівській області Ірина Протченко каже, що вже відбувся конкурсний відбір на посади працівників бюро та керівників центрів правової допомоги. Планується, що у бюро працюватимуть двоє людей, котрі замінитимуть одне одного. Один фахівець надаватиме консультації безпосередньо у бюро, інший консультуватиме за місцем проживання – тобто виїжджатиме в село чи селище.

«Бюро не потребує додаткових коштів на утримання працівників. Усі витрати здійснюються за рахунок ліквідованих районних та місцевих управлінь юстиції. Тиску з боку будь-якої структури на нас немає. Ми підпорядковуємося координаційному центру, який є структурним підрозділом Мін'юсту. Не належимо ні до виконавчої влади, ні до органів місцевого самоврядування», – зазначає Ірина Протченко.

З яких питань і які категорії громадян вже звертаються до центрів правової допомоги? На це запитання відповідає директор Чернігівського місцевого центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги Володимир Бобруйко: «Щодо адміністративних і цивільних справ до нас найчастіше звертаються люди з обмеженими фізичними можливостями, у яких розмір пенсії не перевищує суму в розмірі двох прожиткових мінімумів для непрацездатних осіб, тобто 2260 гривень». Друга категорія – малозабезпечені особи, дохід сім'ї котрих не перевищує суму прожиткових мінімумів кожного члена сім'ї. Вони повинні подати до нас звернення, довідку про склад сім'ї та довідку про доходи кожного з її членів. Ми аналізуємо і приймаємо рішення: надати безоплатну допомогу чи відмовити. Ще одна категорія – учасники бойових дій та учасники АТО. Вони мають право на адвокатів лише з соціальних питань – щодо оформлення пільг на безоплатне лікування, забезпечення права на пенсію тощо. Також до нас звертаються діти-сироти й позбавлені батьківського піклування, іноземці, які тимчасово перебувають на території України».

Отже, консультації для громадян абсолютні безкоштовні. А от вторинну допомогу можуть отримати лише певні категорії громадян, передбачені законом «Про безоплатну правову допомогу».

Звернутися до бюро можна буде як за телефоном, так і електронною поштою. На думку фахівців, робота бюро зможе забезпечити доступ до правосуддя найбільш уразливих суспільних верств, а також тих, хто проживає в сільській місцевості, де відчувається нестача фахових юристів.

Вікторія ГАВРИК